

[Viggo Starcke.]

arbejde og for resterne af vor dygtige handelsstand, bør gennemføres netop nu. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), at det radikale venstre har fuld grundskyld på sit program og har haft det på meget lang sigt, i næsten et halvt århundrede, uden nogensinde at fremsætte et forslag derom. Efter vort skøn er det en misforståelse, at tiden i dag ikke skulle egne sig til at gennemføre liberaliseringen. En tid, hvor man ønsker leveomkostningerne ned, hvor man vil modarbejde inflationen, hvor erhvervslivet gennem fuld beskæftigelse netop er modstandskraftigt, og hvor protektionismen, der trives i ly af restriktionernes afspærring, trænger til bekæmpelse, er særdeles velegnet til at give både erhvervslivet og kunderne deres frihed tilbage.

Jeg vil derfor lige gentage mine tre spørgsmål til regeringen: Hvad vil man gøre for at imødekomme den alvorlige henstilling fra Marshallorganisationen i Paris om yderligere liberalisering? Vil man imødekomme den, eller vil man sabotere den?

Hvad vil regeringen gøre overfor de 2 milliarder øget jordværdi? Vil man inddrage dem, eller vil man lade dem komme ud i omsætningen til forøgelse af gælden, forøgelse af krisen, vanskelighederne, inflationen?

Og endelig: Hvordan stiller den høje regering sig til det socialdemokratiske forslag om en omsætningsskat? Vil man afvise den, eller vil man eventuelt efter landstingsvalget gennemføre den?

Aksel Larsen: Det er bagvendt, at vi her skal have en såkaldt generaldebat om vor indenlandske økonomiske politik uden først at have haft lejlighed til at debattere Danmarks udenrigspolitik. Marshallplanen med Pariserfrilisterne, Atlantpagten og oprustningen er jo baggrunden for, ja, de er afgørende for, hvordan de økonomiske problemer ser ud herhjemme, og stillingen til disse pagter er afgørende for, hvordan man vil løse problemerne. Sandheden heri har finansministeren da også erkendt i sin forelæggelsestale, hvori han dels måtte nævne de internationale forholds indflydelse på vor økonomi, dels foregøgle folk et iøvrigt forføngeligt, men under alle omstændigheder uhyggeligt håb om, at oprustningskonjunkturen i sidste instans skulle hjælpe Danmark ud over vanskelighederne. Desuden har regeringen selv, repræsenteret ved udenrigsministeren, for et par uger

siden henvendt sig til partierne med forslag om, at folketinget først skulle foretage en indgående drøftelse af den internationale situation og Danmarks udenrigspolitik. Dette skulle efter regeringens forslag ske i forårs, den 14. marts, og den udenrigspolitiske debat skulle transmitteres; derpå skulle man to dage senere, altså i dag, fortsætte med at debattere de økonomiske problemer. Regeringens forslag blev enstemmigt tiltrådt af samtlige partier såvel som af statsradiofonien, men enten det nu skyldes indsigelse fra en vis kvindelig ambassadør, eller det skyldes de atlantiske, mere korrekt sagt: amerikaniserede partiers frygt for at skulle diskutere udenrigspolitik for åben mikrofon så kort før et valg, har regeringen uden så meget som at give en begrundelse eller blot underrette os derom brudt den aftale, der blev truffet på dens eget initiativ. Vi får altså ikke en tilstrækkelig fyldestgørende baggrund for den debat, der skal føres her.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen ankede over, at regeringen ikke i sine fremsættelsestaler havde nævnt de månedlange forhandlinger, der førtes bag lukkede døre i statsministeriet mellem regeringen og de fem udemokratiske partier med det formål at nå til enighed om et nyt nedskæringsprogram til suppleret af de kolossale skatter og forbrugsindskrænkninger, der blev gennemført af de samme partier i efteråret.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen burde vide, at man helst ikke taler om strikke i hængt mands hus, og de nævnte forhandlinger bristede jo kun, fordi partihaverne i dem opdagede, at landstingsvalget nærmede sig, og så foretrak man at enes om at være uenig, indtil vælgerne havde brugt stemmeblyanten den 3. april; at de ellers godt kan være enige om nedskæring, beviste de i november måned i fjor.

Så nøjsomme, som tilhængere af demokratiet efterhånden må blive, er vi naturligvis glade for, at man dog giver folketinget en lejlighed til at diskutere de samme problemer og ideer, som beskæftigede de fem partiers ledere under de foreløbig bristede, hemmelige forhandlinger. Men vi er naturligvis klar over, at regeringen ikke regner med at få sin i den tolvte time før påske og landstingsvalget forelagte buket af lovforslag gennemført. Hele dette lovkompleks er det ikke hensigten at søge gennemført og gjort til lov inden påske, men de fleste og væsentligste er kun forelagt af to grunde: de er fremsat for at føre en slags bevis for, at denne rege-